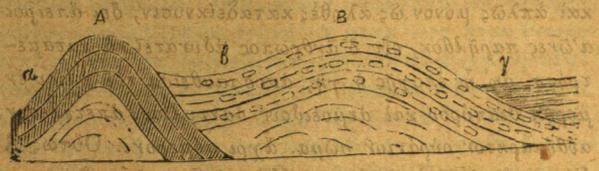

τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἄρεως, ἀρχαιοτέρα δὲ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐπίσης εἶνε δυνατὸν κατὰ τοὺς κανόνες, οὓς ἔθετο ὁ Γάλλος γεωλόγος Elie de Beaumont, νὰ ὀρίζηται ἡ σχετικὴ ἡλικία ὁρέων καὶ ἡπειρῶν. Ἐν π.χ. ἔχωμεν ἐπὶ τινος τῆς γῆς μέρους τρία διάφορα ὕδατογενῆ πετρώματα, δηλ. πετρώματα τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν τῇ χημικῇ, ἢ μηχανικῇ τῶν ὑδάτων ἐνεργείᾳ, π.χ. ἀσβεστόλιθον (α), ψαμμίτην (ἀποπετρωθεῖσαν ἄμμου (β) καὶ πηλῶν (γ), ἐγκλείοντα λειψάνα θαλασσοβίων ζώων καὶ κείμενα ὀριζοντίως καὶ ἐπ' ἄλληλα, ὡς τρία στρώματα παχείας κλίνης, οὐδεὶς θὰ ἀμφιβάλῃ, ὅτι τὸ βαθύτατον στρώμα α εἶνε τὸ ἀρχαιότερον, τὸ ἀμέσως ἐπόμενον β, τὸ νεώτερον, καὶ τὸ νεώτατον τὸ γ. Ὅθεν ἔχομεν ἀμέσως ἐνταῦθα τὴν σχετικὴν ἡλικίαν τριῶν πετρωμάτων. Ἐν ἄλλῃ ἔχωμεν δύο διάφορα ὄρη, τὸ Α καὶ Β (παρὰ βλ. παρὰ κ. εἰκ.), καὶ τὸ μὲν ὄρος Α ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ὕδατογενοῦς πετρώματος α, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ὀριζοντίως ἐξαπλοῦνται τὸ πέτρωμα β, τὸ δὲ ὄρος Β, συνιστάμενον ἐκ τοῦ πέτρωματος β, ἔχει παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ὀριζοντίως ἐξαπλοῦμενον τὸ πέτρωμα γ, ἀμέσως ἀναγνωρίζομεν τὴν σχετικὴν ἡλικίαν τῶν ὁρέων τούτων. Τὸ ὄρος Α

ἀνέδυσε τῆς θαλάσσης, ἀφοῦ ἐσχηματίσθη τὸ πέτρωμα α· τὸ δὲ πέτρωμα β ἐσχηματίσθη ἀφοῦ ἀνέδυσε τὸ ὄρος Α, καὶ ἠδυνήθη οὕτω νὰ ἐπιστρωθῇ ὀριζοντίως παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Α· μετὰ ταῦτα ἐπεληθούσης ρικνώσεως ἢ στολιδώσεως ἐπὶ τοῦ πέτρωματος β, ὦν τὴν ἐξήγησιν θέλομεν κατωτέρω (§ 10) ἐκθέσει, ἀνέδυσε τὸ ὄρος Β καὶ ἔπειτα ἐσχηματίσθη τὸ στρώμα γ. Οὕτω τὸ ὄρος Α (π.χ. ὁ Ὑμητός) εἶνε ἀρχαιότερον τοῦ ὄρους Β, (τῆς Πάρονθος), διότι τὰ πετρώματα τούτου ὀριζοντίως ἐξαπλοῦνται ἐπὶ τῶν προπόδων ἐκεῖνου.

ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΩΡΕΑΣ

Ὡς τροφεὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιῶνται κατὰ προτίμησιν αἱ ἐκ σπορᾶς προερχόμεναι λευκομωρέαι, διὰ τὸν ἐμβολιασμὸν τῶν ὁποίων εἶνε πολὺ ἀξιόσυστατος ἢ μέθοδος ἡ ὑπὸ τῶν δεινδροκόμων τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας ἀπολουθουμένη. Οὗτοι μετὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἢ κατὰ φθινόπωρον μεταρτυτεύουσι τὰ ἐκ σπορᾶς προελθόντα φυτάρια, ἐμβολιάζουσι δὲ ταῦτα

κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον ἐπὶ τοῦ κυρίου βλαστοῦ πολὺ πλησίον τοῦ ἐδάφους δι' ἐνοφθαλμισμοῦ ἀντεστραμμένου (ἴδε προηγ. σχ. 5). Κατὰ Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον τοῦ ἐπερχομένου ἔτους ἐμβολιάζουσιν ἐκ νέου δι' ἐνοφθαλμισμοῦ μετ' ἐνδύματος αὐλοειδοῦς (ἴδε σχ. 9) ὅσα ἐκ τῶν νεαρῶν φυτῶν ἀπέτυγον κατὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν. Καὶ τέλος, ὅσα καὶ ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀποτύχουσι τὴν φορὰν ταύτην, ἐμβολιάζονται ἐκ νέου κατὰ τὸν προσεχῆ Μάιον καὶ Ἰούνιον δι' ἐνοφθαλμισμοῦ ἀντεστραμμένου. — Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίστασιν οἱ ἐπὶ τῶν τροφῶν προσκολλώμενοι ὀφθαλμοὶ ἐξάγονται ἐκ τοῦ μέσου κλάδων ἀποκοπέντων τῆς ἐκλεκτῆς μωρέας κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος χειμῶνος. Φυλάσσονται δὲ κατὰ μικρὰ δεμάτια ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου ἀνευ πυθμένος, τοποθετουμένου ὑπὸ τὴν γῆν ἐντὸς λάκκου ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένου εἰς τι μέρος ξηρὸν καὶ σκιερὸν. Τὸ κιβώτιον τοῦτο κλειόμενον ἐρμητικῶς διὰ παχείας σανίδας στηρίζεται ἐπὶ στρώματος ἄμμου λεπτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται πληκτικαμένα τὰ δέματα τῶν ἐν λόγῳ κλάδων καὶ ἐσκεπασμένα κατὰ τὰ 2)3 τοῦ μήκους αὐτῶν ὑπὸ λεπτῆς ζηρᾶς γῆς ἢ ἄμμου. Προφυλαττόμενοι δὲ τοιούτῳ οἱ βλαστοὶ οὗτοι ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός διατηροῦνται ἐντὸς τοῦ ὑπογείου κιβωτίου ἐπὶ μῆνας ἐν καταστάσει ληθαργίας, οὕτως εἰπεῖν, καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῶσιν ἀλλοιώσιν τινα μέχρι τῆς ὥρας τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν κατὰ Μάιον καὶ Ἰούνιον.

Ἡ μωρέα εἶνε ἐπίσης ἐπιδεκτικὴ ἐγκεντρισμοῦ δι' ἡμισείας σχισμῆς (ἴδε προηγ. σχ. 1), ἐκτελουμένου κατὰ Μάρτιον. Ἄλλ' ὁ ἀσφαλέστερος καὶ προσφορώτερος πάντων τῶν ὑποδειχθέντων τρόπων εἶνε ὁ ἐνοφθαλμισμὸς δι' ἐνθέματος αὐλοειδοῦς (ἴδε προηγ. σχ. 9) τὸν ὁποῖον ἀρκούντως περιεγράφωμεν εἰς τὸ περί ἐμβολιασμοῦ τῆς συκῆς κεφάλαιον, τῆς τοσοῦτον συγγενοῦς πρὸς τὴν μωρέαν.

ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΑΣ

Ὡς τροφεὶς χρησιμεῖει ἡ κοινὴ καρυὰ (κάρυον τὸν βασιλικόν), πολλαχοῦ δὲ καὶ ἡ καρυὰ τῆς Ἀμερικῆς (κάρυον τὸ μέλαν). Ὁ ἐμβολιασμὸς τοῦ δένδρου τούτου ἐκτελεῖται ἐπιτυχέστερον ἐπὶ φυταρίων προερχομένων ἐκ σπορᾶς. Ὑπάρχουσι δὲ αὐτοῦ πολυάριθμοι τρόποι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κυριώτεροι εἶνε οἱ ἐξῆς:

Κατὰ Μάρτιον: Ἐγκεντρισμὸς δι' ἡμισείας σχισμῆς (ἴδε προηγ. σχ. 1) σχηματιζομένης μετὰ προγενομένην τομὴν τοῦ κορμοῦ εἰς τὴν βᾶσιν αὐτοῦ κατὰ τὸ μέρος, ὅθεν ἀρχεται τὸ ριζικὸν σῶμα. Ἡ σχισμὴ αὕτη, ἢ δεχομένη τὸ πελεκηθὲν κάτω ἄκρον τοῦ κέντρου, σχηματίζεται ἐπίσης μεταξύ δύο κυρίων κλάδων ἤτοι κατὰ τὴν μασχάλην τοῦ μέρους, ὅθεν ἀρχεται ἡ διχοτόμησις τοῦ κορμοῦ τῆς καρυᾶς. Ἡ σχισμὴ αὕτη

ἔχει μῆκος ὀλίγων ἑκατοστῶν καὶ χωρεῖ μέχρι τῶν δύο τρίτων τῆς διαμέτρου τῆς ξυλῶδους μέρους. Τὸ κέντρον εἶνε κλάδος διετῆς λεπτυνόμενος εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ ἄκρον κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελεῖται ἐν εἶδος τριγωνικῆς σφῆρας, ἡ ὁποία ἀρχεται πλησίον ἑνὸς ὀφθαλμοῦ, ὡς βλέπει τις εὐκρινῶς εἰς τὸ σχῆμα 1 τῆς περι τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς ἐλαίας προηγουμένης πραγματείας. Περιδεσμός καὶ ἀλοιφή ὡς συνήθως. Οἱ κλάδοι τῆς τροφοῦ μετὰ τὸν τοιοῦτον ἐγκεντριισμόν κόπτονται ἀλλ' οὐχι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ πρῶτον κατὰ τὴν κορυφὴν αὐτῶν, μετὰ 10 περίπου ἡμέρας μέχρι τοῦ μέσου, καὶ μετὰ 10 ἄλλας μέγας ἐνὸς σημείου κατὰ 10 ἑκατοστῶμετρα ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ κέντρον. Τὸ δὲ ἐναπομείνον τοῦτο μέρος τοῦ ξύλου ἀραιρεῖται καθ' ὀλοκληρίαν κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἡ δεχομένη τὸ κέντρον σχισμὴ γίνεται καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς νεκρῆς κερυῆς χωρὶς αὕτη νὰ ἀποκεραλισθῆ, ὅποτε ὁ ἐμβολιασμός καλεῖται.

Ἐγκεντριισμός διὰ σχισμῆς ἐπακρίου

Κατὰ Μάρτιον λαμβάνεται ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς κερυῆς μονοετῆς εὐρωστῆς κλάδος Α, ὁ ὅποιος ὀλίγον

Σχ. 11

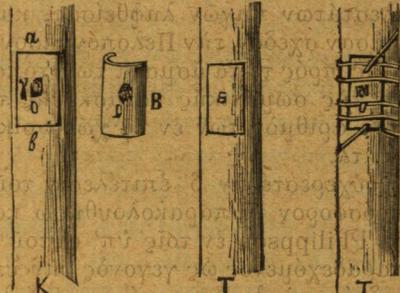
κάτωθεν ἑνὸς ὀφθαλμοῦ λεπτυνεται ἐκ δύο μερῶν ἀντιθέτων μέγρι τὸν μυελὸν (ἴδε τομὴν Α') καὶ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀπολήγῃ εἰς τὸ κάτω ἐλεύθερον ἄκρον εἰς εἶδος τι κοπίδας α. Τὸ κέντρον τοῦτο χωρὶς νὰ ἀποκεραλισθῆ εἰσαγεται ἐντός μικρᾶς σχισμῆς, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ ἐμβολιαστής ἐπὶ τῆς κορυφῆς β τῆς νεκρῆς τροφοῦ Β, σχίζων εἰς δύο ἡμίση τὸν ἐπάκριον ὀφθαλμόν. Ἐπειτα περιδέεται τὸ μέρος τοῦτο διὰ μαλλίνου περιδέσμου, ὁ ὅποιος ἀφαιρεῖται μετὰ τὴν ἀναβλάστησιν τοῦ κέντρον. Οἱ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τροφοῦ προερχόμενοι νεκροὶ βλαστοὶ ἀποκεραλιζονται χωρὶς νὰ ἀποκοπῶσιν ἐντελῶς.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξῆος, πρὶν εἰσεῖτι ἀνοι-

γῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κερυῆς εἶνε εἰς χρῆσιν ἐνίοτε καὶ ὁ λεγόμενος.

Πλακωτός ἐνοφθαλμισμός

Κατὰ Μάρτιον ἀφ' οὗ ἐκλέγῃ τις τὸν κλάδον, ἐκ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐξαχθῆ τὸ ἔνθεμα χαρασσει ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον ὑπεράνω ἑνὸς ὀφθαλμοῦ ὁ τὸν φλοιὸν κατὰ κῆθρον πρὸς τὸν ἄξονα γραμμὴν α. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ κάτωθεν γ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦτου, ὡς καὶ

Σχ. 12

πρὸς τὰ δύο αὐτοῦ πλάγια γ καὶ γ. Αἱ τέσσαρες αὐταὶ χαραγμαὶ, αἱ ὁποιαὶ ἀποτελοῦσιν ἐν εἶδος τετραγώνου φθάνουσι μέχρι τοῦ ξύλου· ἐννοεῖ τις λοιπὸν ὅτι πῆ βοηθεῖα τῆς γλυφίδος τοῦ ἐγχειριδίου δύναται ὁ ἐμβολιαστής νὰ ἀποσπᾷ εὐκόλως τὸ τεμάχιον Β τοῦ φλοιοῦ μετὰ τοῦ κέντρον αὐτοῦ εὐρισκομένου ὀφθαλμοῦ ο, ὁ ὅποιος, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, πρέπει νὰ εἶνε ἔσθθεν πλήρης. Τὸ πλακωτὸν τοῦτο τεμάχιον ἀποτελεῖ τὸ ἔνθεμα, τὸ ὅποιον προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς τροφοῦ πλησίον τῆς βάσεως τοῦ κυρίου βλαστοῦ ἀφ' οὗ εἰς τι σημεῖον αὐτοῦ ε ἀφαιρεθῆ κατ' ἀνάλογον τρόπον ἐν τεμάχιον φλοιοῦ ἴσων διαστάσεων πρὸς τὸ ἔνθεμα. Μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς γυμνῆς ἐπιφανείας προσκόλλησιν αὐτοῦ περιδέεται καταλλήλως, ὡς βλέπει τις εἰς τὸ Γ τοῦ σχήματος 12.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΧΑΙΩΤΗΣ

Ἡ ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ὑπὸ Χ. Π. ΚΟΡΥΛΛΟΥ ἱατροῦ
(Ἀπάντησις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Philippson γραφέντα) (*)

Μετὰ τὴν ἐν τῷ «Προμηθεῖ» (ἔτος Α', ἀριθ. 9 1890) βραχεῖαν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ κ. Κ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Philippson ἀτόπως καὶ ἀνακριβῶς περὶ ἐθνογραφίας τῆς Πελοποννήσου γραφέντα, οἱ πάντες ἀνεγόμενον τὴν συστηματικώτερον καὶ λεπτομερεστέραν ἀνάλυσιν καὶ ὁναίρεσιν τῶν ἀνακριβειῶν τοῦ κ. Philippson ὑπὸ τινος τῶν ἡμετέρων λογίων, τῶν εἰδικῶς εἰς τὰς τοιοῦτου εἶδους

(*) Zur Ethnographie des Peloponnes (mit Karte). Petermens Mittheilungen 1890. Φύλλ. Α' καὶ Β'.